

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **K. A.**
státní příslušnost: X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2024, č. j. OAM-1243/ZA-ZA12-D09-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Bulharsko. Postup žalovaného je podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v září loňského roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Již v dubnu roku 2023 z Uzbekistánu vycestoval do tureckého Istanbulu a dále cestoval do Bulharska, kde strávil jeden rok. V dubnu 2024 poté odcestoval do Prahy. Měl bulharské oprávnění k pobytu, které původně platilo až do roku 2026, bylo mu však zrušeno. O mezinárodní ochranu žádá, protože si chce vydělat peníze na operaci svého nemocného syna. V Bulharsku mu zprostředkovatelé peníze brali. Proto po skončení jednoroční pracovní smlouvy odjel do ČR, kde pracuje na stavbě. Má tu jen známé.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2024, č. j. OAM-1243/ZA-ZA12-D09-2024 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Žádost posoudil jako nepřijatelnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Bulharská republika.
4. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu v době, kdy byl držitelem pobytového oprávnění vydaného Bulharskem a platného od 19. 5. 2026. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Bulharská republika. Ta svoji příslušnost uznala.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Bulharsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy nebo Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Bulharsku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Žalovaný vycházel z *Informace OAMP o bulharském azylovém systému* z května 2024. Podle ní má Bulharsko propracovaný azylový systém. Nejde o stát, o kterém by se dalo předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení dosahujících dokonce úrovně špatného zacházení.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce nejprve uvedl, že podle žalovaného je příslušným státem k posouzení jeho žádosti Litevská republika (sic!). Následně namítá, že se provedeným dokazováním zjistilo, že má obavy z pronásledování na území domovského státu a v Bulharsku. Ohledně Bulharské republiky poté uvedl, že tam na rozdíl od Česka, kde se plně integroval, nemá vytvořené funkční zázemí. Žalovaný dovodil nepřijatelnost žádosti žalobce, aniž by uvedl cokoli k jejímu merit, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Bulharska. Podle žalobce proto z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce nemá zájem usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU. Blíže nezkoumal, zda žalobce necítí nebezpečí obdobné tomu, jaké mu hrozí při vycestování do domovského státu.
7. Na základě těchto tvrzení žalobce označuje postup žalovaného za nezákonný a samotné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ústředním nedostatkem je podle něj skutečnost, že rozhodnutí neuvádí zhora nic k důvodům žádosti, ani k obavám pronásledování na území Bulharska. Jen zmiňuje, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoli bližší konkretizace.

8. **Žalovaný** s podanou žalobou nesouhlasí a tvrdí, že námitky žalobce jsou zcela obecné. Žalobce neuvádí žádné okolnosti, které by bránily jeho přesunutí do Bulharska.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba *není důvodná*.
10. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.
11. Cílem žalobních námitek zřejmě bylo zpochybnit možnost žalovaného postupovat podle výše uvedených běžných metod určování příslušnosti podle nařízení Dublin III. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jejího obsahu však lze dovozovat, že se žalobce domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
12. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
13. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
14. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy EU, které mohou mít příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků.* Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvrátitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).
15. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě

konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry v té době nebylo státem, o němž bylo možné se domnívat, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních. Podle soudu ani o Bulharsku není obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování tamějšího azylového řízení.

16. Ve správním řízení žalobce žádné výhrady vůči bulharskému azylovému systému nevzněl. Opravdu jen obecně pojaté důvody, které žalobce uvádí v žalobě (kde nepřesně zmínil i Litvu), nemohou být v tomto směru úspěšné. Nezpochybňují předpoklad, že Bulharsko dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl (srov. konkrétně k Bulharsku z nedávné doby např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2024, čj. 17 Az 9/2024-20, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2023, čj. 42 Az 2/2023-38, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2023, čj. 41 Az 6/2023-38).
17. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Věcné důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu a blíže nespecifikované obavy, které má z vycestování do vlasti, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Bulharsko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami žalobce nezabýval.
18. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Jeho odmítavý postoj k úsilí o mezinárodní ochranu v jiném členském státě tedy nehraje roli. Nařízení Dublin III totiž směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
19. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Bulharsko. A žalobce nezpochybnil předpoklad, že tamní azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, které by jej vystavily špatnému zacházení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
21. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 9. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce